

opusdei.org

Leo XIV:s första predikan

Predikan under den heliga mässan med kardinalerna i Sixtinska kapellet på morgonen den 9 maj 2025.

2025-05-10

Jag börjar med ett ord på engelska och resten på italienska...

Men jag vill upprepa orden i responsoriepsalmen: ”Sjung till Herrens ära, sjung en ny sång, ty han har gjort underbara ting”.

Och det gäller inte bara mig, utan er alla, mina kära kardinaler. Medan vi firar i dag, uppmanar jag er att reflektera över de underbara ting som Herren har gjort, de välsignelser som Herren fortsätter att skänka var och en av oss genom Petri ämbete.

Ni har kallat mig att bära detta kors och att välsignas med detta uppdrag. Och jag vet att jag kan räkna med var och en av er att arbeta med mig, så att vi kan fortsätta som kyrka, som en gemenskap av Jesu vänner, troende, att förkunna det glada budskapet, att förkunna evangeliet, att säga: "Kristus är den levande Gudens Son".

[PÅ ITALIENSKA]

«Du är Messias, den levande Gudens son» (*Matt 16:16*). Med dessa ord uttrycker Petrus, som tillsammans med de andra lärjungarna utfrågades av Mästaren om deras tro på honom, en sammanfattning det arv som

kyrkan i tvåtusen år genom den apostoliska successionen har förvaltat, fördjupat och förmedlat.

Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, det vill säga den ende Frälsaren och uppenbararen av Faderns ansikte.

I Honom har Gud, för att närma sig och göra sig tillgänglig för människorna, uppenbarat sig för oss i ett barns förtröstansfulla ögon, i en ung mans livliga sinne, i en mans mogna drag (jfr Andra Vatikankonciliet, Past. Konstitution *Gaudium et spes*, 22), till och med genom att efter uppståndelsen visa sig för de sina i sin förhärligade kropp. Han har därmed visat oss en modell för mänsklig helighet som vi alla kan efterlikna, tillsammans med löftet om ett evigt öde som överstiger alla våra begränsningar och förmågor.

Petrus tar i sitt svar upp båda dessa saker: Guds gåva och den väg som måste följas för att låta sig omvandlas, två oskiljaktiga dimensioner av frälsningen, som anförtrotts Kyrkan för att den ska förkunna dem för mänsklighetens goda. I förtroende till oss, utvalda av Honom innan vi formades i moderlivet (jfr *Jer* 1:5), pånyttfödda i dopets vatten och, bortom våra begränsningar och utan vår förtjänst, förda hit och härifrån sända, för att evangeliet skall förkunnas för alla människor (jfr *Mark* 16:15).

I synnerhet har Gud, genom att kalla mig genom ert val att efterträda den förste av apostlarna, anförtrott mig denna skatt så att jag med hans hjälp ska vara en trogen förvaltare (jfr *1 Kor* 4:2) för hela den mystiska kropp som är Kyrkan, så att den alltmer må bli en stad belägen på ett berg (jfr *Upp* 21:10), en frälsningens ark som flyter genom historiens vågor, och

som en fyr som lyser upp världens nätter. Och detta inte så mycket tack vare dess magnifika strukturer eller dess storslagna byggnader – som de monument vi befinner oss i – utan genom heligheten hos dess medlemmar, det «Guds eget folk som skall förkunna hans storverk. Han har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus» (1 Petr 2:9).

Men innan samtalet i vilket Petrus bekänner sin tro, ställer Jesus en annan fråga: «Vem säger människorna att Människosonen är?» (Matt 16:13). Det är ingen trivial fråga, utan den berör en viktig aspekt av vårt ämbete: den verklighet vi lever i, med sina begränsningar och möjligheter, sina frågor och övertygelser.

«Vem säger människorna att Människosonen är?» (Matt 16,13). När vi tänker på den scen vi reflekterar över kan vi hitta två

möjliga svar på denna fråga, som beskriver två olika attityder.

Först och främst har vi världens reaktion. Matteus betonar att samtalet mellan Jesus och hans lärjungar om hans identitet äger rum i den vackra staden Filippus Caesarea, som är rik på lyxiga palats, belägen i en bedårande natur, vid foten av berget Hermon, men också säte för grymma maktkretsar och skådeplats för svek och otrohet. Denna bild talar om en värld som betraktar Jesus som en person helt utan betydelse, närmast en kuriös figur som kan väcka förundran med sitt ovanliga sätt att tala och handla. Och när hans närvaro blir besvärlig för de krav på ärlighet och moral som han ställer, tvekar denna "värld" inte att avvisa och utplåna honom.

Det finns också ett annat möjligt svar på Jesu fråga: det som kommer från vanligt folk. För dem är Jesus från

Nasaret ingen ”charlatan”: han är en rättfärdig man, en modig man som talar väl och säger rätt saker, precis som andra stora profeter i Israels historia. Det är därför de följer honom, åtminstone så länge de kan göra det utan alltför stora risker och besvär. Men de betraktar honom bara som en människa, och därför överger även de honom i farans stund, under lidandet, och går sin väg, besvikna.

Det slående med dessa två attityder är deras aktualitet. De förkroppsligar i själva verket idéer som vi lätt kan återfinna – kanske uttryckta i ett annat språk, men i sak identiska – hos många män och kvinnor i vår tid.

Än i dag finns det många sammanhang där den kristna tron betraktas som något absurt, för svaga och mindre intelligenta människor; sammanhang där man föredrar

andra tryggheter, såsom teknik, pengar, framgång, makt och njutning.

Det handlar om miljöer där det inte är lätt att vittna om och förkunna evangeliet och där de troende blir hånade, motarbetade, föraktade eller i bästa fall tolererade och bemötta med medlidande. Men just därför är det just dessa platser där missionen är så angelägen, eftersom bristen på tro ofta medför dramatiska följder som meningslöshet i livet, bortglömd barmhärtighet, kränkningar av människans värdighet i dess mest dramatiska former, familjekriser och många andra sår som vårt samhälle lider av, och inte i så liten utsträckning.

Än idag saknas inte sammanhang där Jesus, trots att han uppskattas som människa, reduceras till en slags karismatisk *ledare* eller *övermänniska*, och detta inte bara

bland icke-troende, utan även bland många döpta, som därmed lever i ett tillstånd av praktisk ateism

Detta är den värld som har anförtrotts oss, där vi, som påven Franciskus så ofta har lärt oss, är kallade att vittna om den glädjefyllda tron på Jesus Frälsaren. Därför är det också för oss viktigt att upprepa: »Du är Messias, den levande Gudens son.« (*Matt 16:16*).

Det är viktigt att göra detta först och främst i vår personliga relation till Honom, i vårt dagliga omvändelsearbete. Men också som kyrka, genom att tillsammans leva vår tillhörighet till Herren och förmedla det glada budskapet till alla (jfr Andra Vatikankonciliet, Dogmatiska konstitutionen *Lumen gentium*, 1).

Jag säger detta först och främst till mig själv, som efterträdare till Petrus, när jag påbörjar mitt uppdrag som

biskop av den romerska kyrkan, kallad att i kärlek leda den universella kyrkan, enligt det berömda uttrycket hos den helige Ignatius av Antiochia (jfr *Brevet till romarna*, Hälsning) Han, som i kedjor fördes till denna stad, platsen för sitt förestående offer, skrev till de kristna som befann sig där: ”Då kommer jag verkligen att vara Jesu Kristi lärjunge, när världen inte ser min kropp” (*Brev till romarna*, IV, 1). Han syftade på att bli uppäten av vilddjur i cirkus – och så blev det också – men hans ord påminner i mer allmän bemärkelse om en oundgänglig förpliktelse för alla som utövar ett ämbete med auktoritet i Kyrkan: att försvinna för att Kristus ska förbli, att göra sig liten för att Han ska bli känd och förhärligad (jfr *Joh 3:30*), att ge sig själv fullt ut för att ingen ska gå miste om möjligheten att lära känna och älska Honom.

Må Gud ge mig denna nåd, idag och alltid, med hjälp Marias, Kyrkans Moders, kärleksfulla förbön.

Vatican News // Katarina Agorelius

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/leo-xiv-s-forsta-predikan/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/leo-xiv-s-forsta-predikan/)
(2025-08-09)